

(0/38)



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50



DE DIJOS A DIJOS

El fet culminant de la setmana es la reunió de las novas Cortes, á la qual va precedir la dels elements que componen la majoria. Seguint la costum establerta en semblants cassos, en Sagasta va arengarlos.

Hi havia qui esperava ab curiositat á veure qué diria el fracasset de Cuba, de Filipinas y de París, pera justificar la rahó de la seva permanencia en el poder.

Aixó era lo que devia fer; y aixó es lo que no ha volgut tractar de cap manera. Aquells tremendos desastres, son negocis completament liquidats. A governar, á comer, á vivir.

El discurs va durar tres quarts d' hora: tres quarts d' hora d' exercicis gimnásticos y d' escamoteig.

Primer exercici gimnástich: grans molinets sobre la barra fixa. Va donar el pésam als fusionistas qu' en las passadas eleccions van perdre «vensuts per las malas arts dels enemichs del govern.» Perque las malas arts no las exerceix may el govern que té á las sevas mans l' embut de la llei: las malas arts son privativas dels partits d' oposició.

Al efecte de mostrar la seva imparcialitat, D. Práxedes volia donar entrada en la comissió d' actas á tots els jefes de las minorias; pero aquests li han dit que no volían serhi. ¡Ves els gamarusos, haverse negat á picar l' am!

En aquest punt ha baixat de la barra fixa y ha comensat l' escamoteig.

La prestidigitació de n Sagasta ha consistit en escamotejar tots els compromisos contrets.

No ha formulat mes que vaguetats, en lloch de anunciar solucions concretes.

El govern farà economias; pero sols las que sigan necessarias. Total, ni un céntim.

El govern contraurá un nou empréstit y diu que ab aquest empréstit Espanya s' col·locará al nivell dels demés pobles. Com si sigués un principi incontrovertible el de que l' home quant mes enmatlleava mes rich es.

De tot lo que va declarar el partit fusionista al combatre ls pressupostos de n Villaverde, ja l' govern no se n recorda. Llavors hi eran pera fer la guerra als seus antagonistas; avuy hi son pera menjar.

El govern se proposa ocuparse de la qüestió social, procurant l' armonia entre l' capital y l' treball. Els obrers, pel que puga ser aqueixa armonia, será convenient que busquin una corassa impenetrable á las perforacions dels projectils dels mausers. Aquests son sempre ls medis armónichs qu' emplea l' govern del home del tupé.

El govern resoldrà la qüestió religiosa, respectant el Concordat per las ordres monásticas que dintre del Concordat estigan. A las demés se las sotmeterá al dret comú, es á dir, se las deixarà beneficiar els requisits del dret de associació. Y aixís tindrem freres y monjas á tuti-plé, fins que ns caiguin á la sopa.

En materia regionalista, l' govern no transigeix. Que s' demani la descentralisació per emprendre obras públicas y administrar la beneficencia, menos mal; pero que no passin de aquí. El regionalisme es la tapadora dels que volen la desmembració d' Espanya. (Y l' poder es l' olla, dels que de cap manera, encare que ls pelin, volen renunciar al caldo.) A Espanya no hi ha regions; hi ha provincias. (¿Provincias? ¡Cá! Lo que hi ha á Espanya son llescas de pá sucadas ab oli.)

El gran xarlatán D. Práxedes



—Señores, aquí tenen el maravellós remey que á mí m' serveix per curarho tot. ¡Es l' infalible unguent de barra!... ¿Que hi ha huelgas? Una mica de barra. ¿Que la gent se mor de fam? Més barra. ¿Que l' poble crida ¡Abaix el clericalisme!... Vinga barra. ¿Que m' demanan que cumploixi lo que hi promés? Dalí ab la barra. ¡No hi ha res com aixó, señores, no hi ha res com aixó!...

Aquest es el programa del nou govern. Si algú tenia alguna esperansa, aquesta queda totalment desvanecuda. El vell Sagasta ha demostrat qu' es incapás de apreciar lo qu' Espanya vol, lo qu' Espanya necessita. ¿Cóm ha de ser capás de resoldreho? Resignemnos, donchs, á continuar com fins ara, cada día mes enfonsats en el pudrimener de totas

las concupiscencias, si l' país no s' decideix de una vegada á posarli l' coll, en la persuasió de que no ha de regenerarse sino per son propi esfor.

D' altra manera en Sagasta continuaré dihent com sempre: —¡Feume un nus al tupé!

PEP BULLANGA



ELECTRA

RECH qu' en Pérez Galdós no va obrar com devia posant impediment á la lliure representació del seu famos drama en tots els teatros d' Espanya.

Al dir aixó molt lluny de nosaltres coartar la facultat absoluta que té tot propietari á fer l' us qu' estimi més convenient de la seva propietat; la facultat absoluta que té tot comerciant de colocar ó deixar de colocar els seus productes en tal ó qual plassa, segons li aconcellin els interessos del seu negoci.

Pero á mí se m' figura y crech estar en lo cert que una obra literaria, filla de l' esperit no pot sempre equipararse á una mercancia; y l' drama *Electra* molt menos encare.

En Pérez Galdós l' ha imaginat, en Pérez Galdós l' ha escrit; pero l' públich es qui li ha donat vida, la vida intensa y rica de la popularitat. En aquest concepte l' públich es una especie de co-autor de n Pérez Galdós. Y en sa qualitat de tal tenia fins á cert punt un dret, sino positiu, un dret de cortesia y l' mereixement de una justa correspondencia, en virtut dels quals el pare del drama no podia tenirlo com engaviat, quan era hora de que volés, portant per tota Espanya y á Barcelona especialment aquell xardor de anticlericalisme que va encendre á Madrid, al presentarse per primera volta.

No podia, no devia en Pérez Galdós considerar á Barcelona com una plassa comercial; no podia, no devia tenir concentrats tots els sentits y totes las potencias en els drets de autor calculats en una suma tant més quantiosa, quant més retrassés la seva representació á càrrech de una determinada companyia.

Obras que com *Electra* tancan, perque aixís al públich ho ha volgut, un fi polítich y social, no es lícit regularlas segons el criteri de un interés mesquí, si son com la espurna que ha de fer saltar una mina, no está bé esperar tranquilament que la pólvora de la mina sigui esbravada.

Mes en el present cas y per lo que respecta á Barcelona, el Sr. Pérez Galdós en el mateix peccat ha hagut de trobar la penitencia.

Dos aspectes té l' drama *Electra*, l' aspecte artístich y l' aspecte polítich. Y l' éxit que ha tingut entre nosaltres, se deu exclusivament á la seva tendencia. Pero siguém lleals y parlém clar: fins en aquest particular ha sigut el séu un éxit esbravat, ha sigut com un eco débil de aquell éxit ruidosíssim de Madrid, y que posada l' obra oportunament aquí s' hauria aegantat.

¿Es que á Barcelona s' ha debilitat el sentiment anticlerical? De cap manera. Aquest sentiment viu y alenta ab més forsa que may.

La causa de l' atenuació del éxit de *Electra*, deu atribuirse á que l' drama, per venir tant tart, al públich no li ha dit res de nou. Tothom coneixia l' assumpto y l' argument; tothom estava enterat del caràcter dels personatjes; tothom estava cansat de repetir aquellas frases de Máximo: «Hi ha que matar á n' aqueix home.» «Hi ha que calar foch á n' aquesta casa.» No podia, donchs, oferirse cap sorpresa, y las sorpresas son sempre en el Teatro, poderosa causa determinant de las grans emocions.

Com obehint á una rutina el públich va denostar á n' en Pantoja, va escridassar á las monjas que

—Té gracia aquest home—pensa don Cándido.—
Fá com la criada de casa, tot ho troba net.—
Pero en aquells moments lo que al nou diputat el
preocupa es un'altra cosa.
—Escolti—diu al primer que se li posa á tret.—
¿Vol fer el favor de dirme ahont m' haig de colocar?
—¿Vosté es representant del país?
—Y un dels homes públics més serios... Pregúnti-
tiho al senyor Sagasta, que ho sab bé.
—Pues si es d'oposició s'ha de posar allá, si es
ministerial, aquí.
—Gracias. Y ja que ha comensat ¿podria indicar-
me qui es don Práxedes?
—¿No'l coneix?... Es aquell d'allá, ¿veu?
—¿Aquell vellet que ara's grata la barba? ¿Quin
gran home n'hi há, ¿veritat?... Lo que no li veig es
el tupé que diuen que porta. ¿Qué no'l dú cada día?
—No, senyor: no més acostuma á posársel en las
grans solemnitats.
—Y aquell altre senyor tan elegant ¿qui es?
—En Moret.
—Bellíssima persona! Tinch entés qu' es un dels
que més empenyo té en comensar la salvació d' Es-
panya. ¿Qué no'ns hi posarem á treballar avuy
mateix?
—¿En la salvació?... Ho veig molt difícil. Miri qué
diu el president.
Don Cándido's gira al senyor de las patillas blan-
cas, qu' en aquell moment agita la campaneta.
—«Se levanta la sesión.»
—Bueno—pensa'l diputat per Navacursi—per
avuy ja hi cumplert ab la patria. Ara aném á cum-
plir ab la dona.—
Y arribantse al seu allotjament, escriu una carta
llarguissima, quals darrers párrafos están concebutos
en aquests termes:
«Per lo demés, ja ho veus: si bé lo de la salvació
d' Espanya va ab una mica de calma, perque sem-
bla que avans hi ha cosas més urgents, per lo que á
mí's refereix no'm puch queixar.
«Els porters me diuen usia, en Sagasta parla de
mí y tothom me considera ja home públic.
«Fesho corre pel poble, esbómbaho, sobre tot aixó
últim; que tú, sent com ets esposa meva y participe
de las mevas glorias, tens dret desde avuy á ser
considerada també com dona pública...»
FANTÁSTICH

La professó del Corpus



Tothom saltava, tothom corria
tirant enlayre ciris... y fé.
¿Per qué corrian? ¿Per qué saltavan?
A horas d' ara ningú'n sab ré.



L'almirall Cervera ha reconegut que
dels quatre barcos que posehim,
n'hi ha dos completament inútils
la *Vitoria* y la *Numancia*.
¿Qué la *Numancia* es inútil?
Fugi, home, fugi, no digui aixó.
Pels encontorns de la guerra ab
els Estats Units la *Numancia* vá ser restaurada á
Barcelona, ab luxo y esplendides. Van ferhi un gran
menjador, una cunya de primera y fins van instalarhi
un magnífich piano.
Donchs que no digui may en Cervera qu' es inútil
la *Numancia*. Serveix per menjarhi bé, y per bal-
larhi 'ls rigodons.
L' Huelin, diputat anticatalanista, vá ser elegit
per Vich.

Y en Torres, vá ser elegit per Barcelona com á
diputat catalanista.
Y á pesar de tot son concosis de una empresa ex-
plotadora de Fernando Póo.
Encar que sembla extrany, caben
tots dos en un mateix coci;
que una cosa es la política
y altra cosa es el negoci.

Días enrra l' diputat per Barcelona Sr. Lerroux,
á qui sempre acostuma á seguir la policia, vá entrar
á una xocolateria de la Plassa de Catalunya, y 'ls
polissons varen quedar-se allí d' estaqueta.
Per sempre que l' Sr. Lerroux se trobi en un cas
semblant me permetré donarli un concell: Els hi en-
via una xicra de xacolata, y cregui que 'ls polissons
no'l desairarán, perque, segons noticias, son molt
aficionats á sucar.

President del Senat: En Montero Ríos.
President del Congrès: En Vega de Armijo.
Jefe de las majorias: En Moret.
Tot igual als días aquells en qu' Espanya vá per-
dre las colonias.
Pero lo que dirá en Sagasta.—Pera la mateixa co-
media, 'ls mateixos cómichs.

Sembla que l' *Capitán Verdades* traslada *La Patria*
de Barcelona á Madrid.
Fet y fet *La Patria* ja li ha donat tot lo qu' ell as-
pirava á obtenir: un' acta de diputat.
Vels'hi aquí com fins *La Patria* pot adquirir la
forma de canya de pescar. Una vegada agafat el
peix, se plega.

Desde las últimas eleccions, en Paraíso que tant
amich era de 'n Moret, ha acabat per deixar de sa-
ludarlo.
Aixís no trarentse l' barret, s' estalviarà mes de
un costipat.
En Moret se l' va rifar: no caldría sino que 's costipés... ¡pobre D. Basilio!

Una nota del Congrès marítim celebrat última-
ment á Madrid:
«El Sr. Blanco dice que de 60 hombres de que
consta últimamente la dotación del *Pelayo*, ni uno
de ellos es marino.»
Aixó ray: cap necessitat hi ha de que 'n siga.
Si no serveixen per marinos, ja n'hi ha prou ab
que serveixin per escarcellers.
En el terreno periodístich *La Opinión de Catalu-
ña* s' ha refundit en *La Dinastia*.
Ara en el sentit recte y verdader de las paraulas
es absolutament impossible que pugá refundirse ab
La Dinastia, la *Opinió de Catalunya*.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Rodrigo Rídrigo, Joan Bebé, Japet del or-
ganillo, Descendent d' en Xeripa, A. Ribas Ll., Ramón
Nomar, La sonámbula, Joan Solá Pamis, W. Obue,
Adolfo Ibern, Joan Sala Guayta, E. Gaaacón, Catalá
Nista, Satanás y Lola Satja de Lllansá, J. C. M. de Mal-
grat y Quirne M. Reneg: D' allá ahont no' hi ha no' n
pot rajá.
Caballers: Un assistent assistit, J. Felip, Pau Peu Pou,
Enrich M. Gener: *Quelle chose...*
Caballer: T. L. N.: Els seus ninots son infernals.—
Nech de Lllansá: No pot anar.—Angel del Monseny: S'
hi veu alguna cosa.—Francisco Llenas: Gracias; no va
mal.—Agustí Torns: No 'ns acomoda.—Pepeta Cap de
Nina: No va malament pero ara ja es tart.—Joseph Ma-
ría Boter: No tenim el gust de sapiguerho.—Vicens Ca-
rreras: Té rahó, mes aquests assumptos ja 'ls hem trac-
tat en distintas ocasions.—R. N.: El seu dibuix no té di-
buix.—Un seba-dellent: No es prou *comme ça*.—E. del
Fat: Es bonica de vritat.—Luis Mañé: El del *Diari de
Barcelona* n' sab més.—Aixó no vol dir que desesperí de
fer algo millor.—Querubí Panarra: Vosté l' ha arregla-
da? Potser sí; pero ara es tan dolenta com avans.—
B. Ramentol: Va bastant bé.—A. Soldevila: Com histó-
rich no diré que no ho siga, com literari ja es menos dis-
cutible.—R. Soso Compte: La traducció no 'ns serveix.
—M. Sitarrimas: No pot ser home de Deu; dos ous no
poden ballar plegats. Y el quiento resulta llarch.—J. S.

¡Ay, Pepet, que 't descarrilas! Hont es aquella gracia
propia del seu ingeni?—Angel de Negre y de Farigola:
Ja tothom ho ha fet. De parodias una y prou... y massa.
—Joseph M. Mallafre: S' hi veu molta inconsciencia.—
Rapevi: Potser sí.—A. D.: Va bé, gracias.—Joan Aupí
y Palou: *Heternitat*, aixís, ab h? Plega, noy!—R. Palau:
Fluixet.—J. Montabliz: Aixó de no val á badar aviat
fará tres cosas. Lo demés anirà al seu día.—V. Roca: Sí
home, si tots son iguals...



- A L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO
- 1.ª XARADA.—Cam-pa-na.
 - 2.ª ANAGRAMA.—Anyell—Llenny.
 - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—El proceso de Cristo—Pi y Ar-
suaga.
 - 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Bonastre.
 - 5.ª GEROLÍFICH.—Per grossas tetas, las vocas suissas.



XARADA
Es negoció molt severa
primera:
una consonant molt bona
segona
part de l' escala solfera
tercera.
Rumfa, lector, y espera
que tot seguit ho sabrás.
Un nom d' home trobarás
en lo *Prima-dos-tercera*.
A. RIBAS LL.

ANAGRAMA
Ahir vaig véure 'n Martí
que 'n portava un gros total
d' una meytat ple de tot
y l' altre de tot de mar
y com separat anava
ab papers, va ensopegar
y al caureli, una barreja
entre 'ls tots va resultar.
UN COTXERIL
TERS DE SÍLABAS
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horizontal: moble.—Segona:
aparató elctrich.—Tercera: nom de dona.

ANÍS DE CUMÍ
GEROLÍFICH
KIKIRIKI
GITI
I
INGLI
NOY DE LAS MOSTRAS

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Olm, número 8.
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

La caricatura al extranger



UN MENDICANT ILUSTRE.—¡No us olviden d' un pobre desgraciad que no més té dos mil milións de renda!
(De L' Assiette au beurre.)

Acaba de posarse á la venda
LA BARRICADA (—Versos—)
(—revolucionaris—)
PER JEPH DE JESPUS
Un tomo en octau de 112 planas. PREU DOS RALS